

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Jana Čížka a soudců Mgr. Ing. Lenky Bursíkové a JUDr. Bc. Kryštofa Horna ve věci

žalobkyně: **Energo Příbram, s.r.o.**, IČO: 06122108
sídlem Obecnická 269, Příbram
zastoupena advokátem Mgr. Ing. Ondřejem Kolářem
sídlem Perucká 9, Praha 2

proti

žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 11, Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 12. 2019, č. j. 167623/2019/KUSK,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Městský úřad v Příbrami (dále jen „městský úřad“ či „stavební úřad“) rozhodnutím ze dne 21. 8. 2019, č. j. MeUPB 80421/2019, dodatečně povolil Společenství vlastníků Jáchymovská 122.123.124.125.126. Příbram VII (dále jen „stavebník“) stavbu plynové kotelny – Příbram VII, Jáchymovská 122-126, na pozemcích st. p. X a X v katastrálním území Březové Hory (dále jen „stavba“).
2. Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) zamítl odvolání žalobkyně a dodatečné stavební povolení potvrdil. V odůvodnění k námitkám žalobkyně mimo jiné uvedl, že vada spočívající v tom, že městský úřad pokračoval v řízení,

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

přestože byly některé doklady předloženy po uplynutí k tomu stanovené lhůty, neměla vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci. Opakované ohledání na místě stavby nebylo provedeno, neboť situace na místě byla městskému úřadu známa z kontrolní prohlídky stavby provedené dne 19. 5. 2017. Město Příbram nemá zpracovanou územní energetickou koncepci a krajská energetická koncepce nestanoví povinnost vytápění z centrálního zdroje tepla, přičemž k záměru se kladně vyjádřil orgán ochrany ovzduší. Žalovaný dále uvedl, že k zastavení řízení nebyl žádný důvod, jelikož nezjistil, že by městský úřad ignoroval jeho právní názor. Má za to, že městský úřad odstranil pochybení, která v minulosti vedla k opakovanému zrušení jeho rozhodnutí.

3. Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení napadeného rozhodnutí.

Obsah žaloby

4. Žalobkyně namítla, že žalovaný nedostatečně vypořádal její námítky. Městský úřad postupoval v rozporu se svými předchozími rozhodnutími a pochybil tím, že nezastavil řízení podle § 66 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), přestože k tomu byly dány podmínky. Žalovaný konstatoval, že tato vada neměla vliv na zákonnost rozhodnutí, aniž by vysvětlil, co vedlo ke změně jeho názoru.
5. Podle žalobkyně se žalovaný nevyjádřil k její námitce, že městský úřad stavbu dodatečně povolil, ačkoli stavebník nepředložil všechny požadované dokumenty. Doplnění vyjádření 1. SčV, a. s. není uvedeno jako podklad provstupňového rozhodnutí. Stanovisko Příbramské teplárenské a.s. bylo dle tvrzení městského úřadu doručeno až dne 10. 9. 2019, nemohlo mu tedy být známo před vydáním dodatečného povolení stavby. Žalovaný tyto námítky vůbec nevypořádal.
6. Žalobkyně dále poukázala, že se žalovaný vůbec nezabýval námitkami týkajícími se ohledání na místě. Podle žalobkyně měl městský úřad provést nové ohledání. Ten pouze odkázal na to, že dne 19. 5. 2017 ohledání proběhlo, aniž by ho však ve svém rozhodnutí zohlednil. Souhlasil-li žalovaný s tímto postupem v napadeném rozhodnutí, pak postupoval v rozporu se svým předchozím zrušovacím rozhodnutím.
7. Žalobkyně má dále za to, že se žalovaný nedostatečně vypořádal s námitkou ohledně pochybení městského úřadu při hodnocení souladu stavby s krajskou energetickou koncepcí. Podle žalobce stavba není v souladu s touto koncepcí.
8. Žalovaný se odchýlil od právního názoru ve zrušovacím rozhodnutí, neboť městskému úřadu nevytkl porušení § 114 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění účinném do 31. 12. 2017 (dále jen „stavební zákon“), přestože městský úřad své pochybení zopakoval.

Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že městský úřad poté, co ověřil, že stavebník o vydání vyjádření požádal, v zájmu procesní ekonomie pokračoval v řízení, přestože dokumenty byly předloženy po stanovené lhůtě. Žalovaný má za to, že žalobkyně uplatňuje námítky, které jsou v rozporu s § 114 stavebního zákona, neboť stavbou není dotčena ve svých právech. Námítky ohledně nedostatečnosti některých podkladů

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

předložených stavebníkem, nejsou důvodné – stanoviska Příbramské teplárenské a.s. a 1. SČV, a.s. byla dodána řádně a včas. Tvzení žalobkyně o některých vyjádřeních jsou v rozporu s obsahem správního spisu. Z napadeného rozhodnutí rovněž vyplývá, že součástí spisu je protokol z kontrolní prohlídky stavby ze dne 19. 5. 2017, což svědčí o tom, že ohledání místa stavby proběhlo. Město Příbram nemá zpracovanou územní energetickou koncepci a krajská energetická koncepce nestanoví povinnost vytápění z centrálního zdroje tepla – námitka nedostatečného vypořádání souladu s územní (krajskou) energetickou koncepcí tak nemůže být důvodná.

Replika žalobkyně

10. Žalobkyně v replice setrvala na svém procesním stanovisku. Poukázala na předchozí rozhodnutí žalovaného, v nichž městskému úřadu vytkl, že nepostupoval v souladu s § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, a pro tuto vadu rozhodnutí městského úřadu zrušil. Napotřetí se tak již nestalo, žalovaný tedy postupoval v rozporu s principem předvídatelnosti. Zásada hospodárnosti řízení nemůže ospravedlnit porušení § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. Městský úřad nejednal nestranně a nezávisle, jelikož všechna jeho pochybení byla ku prospěchu stavebníka. Podle žalobkyně mělo být provedeno nové ohledání na místě, nepostačovalo ohledání provedené před vydáním prvního rozhodnutí městského úřadu. Správní orgány byly povinny zkoumat, zda stavebník předložil veškeré potřebné doklady bez ohledu na to, zda to některý z účastníků namítal. Správní orgány porušily zásadu materiální pravdy, neboť se vůbec nesnažily zjistit skutečný stav věci. Podle žalobkyně z postupu stavebního úřadu vyplývá, že nejednal nestranně a nezávisle, neboť veškerá jeho pochybení byla vždy ku prospěchu stavebníka. Žalobkyně v této souvislosti poukázala na námitky podjatosti uplatněné v průběhu správního řízení.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

11. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou.
12. Opožděnou soud shledal námitku týkající se porušení zásady nestrannosti stavebního úřadu, kterou žalobkyně uplatnila v replice ze dne 25. 11. 2020, tedy po uplynutí dvouměsíční lhůty pro podání žaloby. Touto námitkou se proto soud nemohl věcně zabývat.
13. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, soud neshledal.
14. Při jednání konaném dne 7. 12. 2021 účastníci řízení setrvali na svých procesních stanoviscích.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

15. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující skutečnosti relevantní pro rozhodnutí ve věci.
16. Stavebník podal dne 11. 4. 2017 žádost o dodatečné povolení stavby. Dne 19. 5. 2017 provedl městský úřad kontrolní prohlídku stavby. Rozhodnutím ze dne 25. 7. 2017

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

městský úřad stavbu dodatečně povolil. Toto rozhodnutí žalovaný rozhodnutím ze dne 22. 3. 2018 zrušil a věc vrátil městskému úřadu k novému projednání, neboť stavebník nepředložil žádný doklad o výsledku hlasování společenství vlastníků o stavbě podle projektové dokumentace zpracované Ing. N. v červnu 2016 a o zastupování společenství v řízení o dodatečném povolení stavby. Současně městskému úřadu vytkl neprovedení ohledání na místě. Městský úřad stavbu následně opětovně dodatečně povolil rozhodnutím ze dne 24. 10. 2018. V něm uvedl, že od provedení ohledání na místě a ústního jednání upustil, neboť jsou mu poměry staveniště dobře známy a žádost poskytovala dostatečné podklady pro posouzení stavby. Rozhodnutím ze dne 6. 2. 2019 žalovaný rozhodnutí městského úřadu ze dne 24. 10. 2018 zrušil a věc mu vrátil k novému projednání. K důvodům zrušení uvedl, že závěry uvedené v rozhodnutí nemají oporu ve spisovém materiálu, neboť ve správním spisu chybí žádost o prodloužení lhůty k doplnění scházejících dokladů a rozhodnutí, jímž byla lhůta prodloužena. Městský úřad se dále vůbec nezabýval námitkami žalobkyně ze dne 3. 7. 2017. Žalovaný uložil městskému úřadu, aby ověřil, zda stavebník doložil všechny chybějící podklady podle výzvy ze dne 1. 6. 2018. Dále mu přikázal, aby rozhodl o všech námitkách uplatněných od zahájení správního řízení.

17. Dne 20. 3. 2019 městský úřad vyzval stavebníka, aby nejpozději do dne 20. 6. 2019 doplnil žádost o vyjmenované podklady. Poučil jej, že pokud nedostatky žádosti ve stanovené lhůtě neodstraní, řízení zastaví podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, a řízení do stanoveného data přerušil. Stavebník dne 5. 6. 2019 k výzvě městského úřadu doplnil podklady pro rozhodnutí o žádosti.
18. Dne 21. 8. 2019 vydal městský úřad prvostupňové rozhodnutí, proti kterému žalobkyně dne 9. 9. 2019 podala odvolání, které doplnila podáním ze dne 26. 9. 2019. Žalobkyně namítla obdobně jako v žalobě, že městský úřad nezastavil řízení, přestože stavebník nepředložil vyžadované doklady. Dále napadla obsah předložených dokumentů a zdůraznila, že se městský úřad s námitkou absence dokladů ze strany stavebníka vůbec nevypořádal. Odvolací námitky se dále týkaly zastoupení účastníků řízení, ohledání na místě a souladu stavby s energetickou koncepcí.
19. Dne 31. 12. 2019 žalovaný vydal napadené rozhodnutí.

Posouzení žaloby

20. Soud předně připomíná, že v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu správní soudy poskytují ochranu tomu, kdo tvrdí, že byl nezákonným správním rozhodnutím zkrácen na svých veřejných subjektivních právech (srov. § 2 ve spojení s § 65 odst. 1 s. ř. s.). Řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu tudíž nepředstavuje prostředek pro všeobecnou kontrolu zákonnosti rozhodování správního orgánu, proto se v jeho rámci nelze úspěšně domáhat ochrany veřejných subjektivních práv jiných osob či obecně ochrany veřejného zájmu jako takového (vyjma specifických případů žalob podávaných spolky ve smyslu § 65 odst. 2 či vybranými subjekty ve smyslu § 66 s. ř. s., ani jedno však není případ žalobkyně). Ostatně i judikatura správních soudů konstantně dovozuje, že se v řízení o žalobě proti rozhodnutí správních orgánů nelze úspěšně stavět do role dohlázeatele nad zákonností řízení vedených podle stavebního zákona, ale je třeba alespoň tvrdit, jak se namítané pochybení správních orgánů mělo projevit na veřejných subjektivních právech žalující osoby. Například v rozsudku ze dne 22. 1. 2015, č. j. 9 As 67/2014 – 48, NSS konstatoval, že „[ž]alobní legitimace v řízení o přezkumu správního rozhodnutí podle

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

ustanovení § 65 s. ř. s. se obecně vždy odvíjí od konkrétního poškození subjektivního veřejného práva žalobce. Opačný postup by totiž vedl k tomu, že by každý mohl vystupovat jako univerzální dohlížitel na zákonnost postupu a rozhodnutí správních orgánů a z titulu tvrzeného poškození veřejného zájmu by tak mohl kdokoli vyvolat soudní přezkum jakéhokoli rozhodnutí, aniž by takovým rozhodnutím bylo dotčeno jeho konkrétní veřejné subjektivní právo.“

21. Shora uvedená východiska mají značný význam pro nyní posuzovanou věc, v níž žalobkyně obecně poukazuje na rozpory napadeného rozhodnutí a postupu správních orgánů se zákonem, aniž by však zároveň tvrdila, jak konkrétně namítaná nezákonnost měla poškodit její veřejná subjektivní práva. Tento zásadní argumentační nedostatek sám o sobě pozici žalobkyně velmi oslabuje a do značné míry předznamenává její neúspěch v nynějším řízení.
22. Soud dále konstatuje, že případy teplárenských společností, které brojily proti (dodatečným) stavebním povolením umožňujícím změnu způsobu vytápění budov a jejich odpojení od centrálních zdrojů tepla, se správní soudy již opakovaně zabývaly (srov. např. rozsudky NSS ze dne 9. 11. 2011, č. j. 9 As 52/2011 – 159, ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 As 108/2010 – 71 nebo ze dne 14. 1. 2015, č. j. 10 As 208/2014 – 43, či nedávný rozsudek ze dne 23. 2. 2021, č. j. 9 As 262/2020 – 30, vydaný v jiné věci téže žalobkyně), přičemž nosným důvodem neúspěchu žalujících teplárenských společností bylo právě zdůrazňování obecného nesouladu stavebních projektů s právními předpisy, ovšem bez namítání konkrétního poškození jejich vlastních (veřejných subjektivních) práv odvíjejících se od práv účastníka stavebního řízení. V nyní projednávané věci soud neshledal žádný důvod, aby se od dosavadní rozhodovací praxe odchýlil.
23. Soud zdůrazňuje, že žalobkyně v rámci správního řízení nevystupovala jako stavebník, jemuž by bylo vydané dodatečné stavební povolení přímo adresováno, ale jako účastník ve smyslu § 109 písm. d) stavebního zákona (užitého na základě § 129 odst. 2 téhož zákona). Účastenství žalobkyně ve stavebním řízení bylo dáno jejím právem odpovídajícím zákonnému věcnému břemeni k nemovitosti, jíž se stavební úpravy týkaly [srov. § 76 odst. 5 zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon), ve znění účinném do 31. 12. 2017 (dále jen „energetický zákon“)].
24. Podle § 114 odst. 1 stavebního zákona může účastník řízení uplatnit námitky proti projektové dokumentaci, způsobu provádění a užívání stavby nebo požadavkům dotčených orgánů, pokud je jimi **přímo dotčeno** jeho vlastnické právo nebo právo založené smlouvou provést stavbu nebo opatření nebo právo odpovídající věcnému břemeni k pozemku nebo stavbě. [...] Účastník řízení ve svých námitkách uvede skutečnosti, které zakládají jeho postavení jako účastníka řízení, a důvody podání námitek; **k námitkám, které překračují rozsah uvedený ve větě první a druhé, se nepřihlíží.**
25. Citované ustanovení tedy neopravňuje osobu v postavení účastníka řízení k podání jakýchkoli námitek, ale jen takových, které jsou spojeny s přímým dotčením na právech zakládajících její účastenství (srov. rozsudek NSS ze dne 17. 12. 2008, č. j. 1 As 80/2008 – 68, č. 1787/2009 Sb. NSS). Skutečnosti, které založily účastenství žalobkyně ve stavebním řízení, jsou velmi důležité s ohledem na omezení účastníků řízení o dodatečném povolení stavby vznášet v takovém řízení námitky. Pokud tedy bylo účastenství žalobkyně odvozeno od dotčení jejích práv, tak právě v mezích možného dotčení těchto práv jí

příslušel výkon účastnických práv v daném řízení a ochrana jejích hmotných práv (§ 114 odst. 1 stavebního zákona). Energetický zákon přitom žádným způsobem nerozšiřuje práva účastníků stavebního řízení vznášet námitky nad rámec § 114 stavebního zákona.

26. Soud proto již na tomto místě k závěrečné žalobní námitce, podle které městský úřad postupoval nesprávně, pokud se nevypořádal se všemi námitkami uplatněnými žalobkyní, konstatuje, že není důvodná. Povinností správních orgánů totiž nebylo vypořádat *veškeré* žalobkyní uplatněné námitky, ale pouze takové námitky, které byly vzneseny v souladu s § 114 odst. 1 stavebního zákona a které tedy byly spojeny s přímým dotčením na právech zakládajících účastenství žalobkyně ve správním řízení. V tomto smyslu je proto nutno vnímat též značně obecný pokyn žalovaného v jeho předcházejícím zrušujícím rozhodnutí, v němž městský úřad zavázal k respektování § 114 stavebního zákona a vypořádání žalobkyní uplatněných námitek. Soud v postupu správních orgánů žádný rozpor s posledně citovaným ustanovením stavebního zákona neshledal.
27. Postavení žalobkyně ve stavebním řízení, od něhož se odvíjí rozsah námitek, jež je oprávněn vznášet, má zásadní vliv také na navazující soudní řízení, v němž soud může přezkoumávat toliko vypořádání těch námitek správními orgány, k jejichž vznesení byla žalobkyně oprávněna (viz rozsudek NSS ze dne 26. 9. 2018, č. j. 4 As 209/2018 – 34, bod 25, či ze dne 27. 1. 2020, č. j. 4 As 340/2019 – 56, bod 28).
28. Žalobkyně se ochrany dovolává velmi obecně. Ve stavebním řízení ani v řízení před soudem žalobkyně nekonkretizovala, v čem konkrétně by se měla stavba dotknout jejích práv jakožto vlastníka soustavy zásobování tepelnou energií. Ani ze správního spisu nevyplývají žádné skutečnosti svědčící o tom, že by žalobkynina práva k rozvodné soustavě měla být stavbou dotčena. Právě naopak, z obsahu projektové dokumentace nelze jakkoli dovodit, že by stavba měla zasáhnout do stávajících rozvodů a technické infrastruktury.
29. Žalobkyně předně namítá, že se žalovaný vůbec nevyjádřil k její námitce, podle které neměla být stavba dodatečně povolena, neboť stavebník nepředložil všechny podklady dle výzvy ze dne 20. 3. 2019. Tato námitka není důvodná.
30. Žalovaný se otázkou doložení podkladů na základě uvedené výzvy zabýval na s. 4 – 5 napadeného rozhodnutí. Uvedl, že stavební úřad po ověření skutečnosti, že stavebník požádal o vyžádaná vyjádření, s přihlédnutím k procesní ekonomii a zásadě hospodárnosti, pokračoval v řízení, přestože některé chybějící podklady byly předloženy po stanovené lhůtě. Odvoláním napadený postup stavebního úřadu tak podle žalovaného nebyl v souladu s § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, ale nezpůsobil nezákonnost rozhodnutí.
31. K takovému vypořádání dané odvolací námitky soud uvádí, že nemá plnou oporu ve správním spisu. Z jeho obsahu se totiž podává, že městský úřad výzvou ze dne 20. 3. 2019 požadoval, aby stavebník předložil šest podkladů. Jmenovitě se jednalo o 1) jednu kopii projektové dokumentace z června 2016 (dále jen „dokumentace“), 2) originál plné moci pro pověřenou osobu zástupce stavebníka, 3) požárněbezpečnostní řešení k dokumentaci, 4) závazné stanovisko hasičského záchranného sboru k dokumentaci, 5) závazné stanovisko odboru životního prostředí městského úřadu k dokumentaci, 6) vyjádření odboru správy majetku městského úřadu k dokumentaci.
32. Dne 5. 6. 2019 stavebník doklady v požadovaném rozsahu doplnil. Následně dne 29. 7. 2019 doplnil ještě *aktualizované* vyjádření 1. SčV, a.s. ze dne 24. 7. 2019 z důvodu blížícího

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

se vypršení platnosti původního vyjádření. Původní vyjádření bylo vydáno dne 3. 8. 2018 s platností jeden rok a bylo předloženo již dne 31. 8. 2018 a opětovně dne 5. 6. 2019.

33. Není tedy pravdou, že stavebník požadované podklady ve stanovené lhůtě nepředložil, a městský úřad tudíž neměl důvod k tomu, aby přistoupil k zastavení řízení, jímž stavebníkovi hrozil pro případ, že by podklady nedodal. Městský úřad tím postupoval v souladu s posledním zrušovacím rozhodnutím žalovaného ze dne 6. 2. 2019. Pakliže bylo předchozí řízení stíženo vadou ohledně nedodaných dokladů ze strany stavebníka, městský úřad tuto vadu v součinnosti se stavebníkem odstranil.
34. Namítá-li žalobkyně, že stavebník mnohé z podkladů (které však žalobkyně blíže nespecifikuje) dodal po stanovené lhůtě, která uplynula 5. 6. 2019, může k takto formulované námitce soud pouze konstatovat, že městský úřad ve výzvě k doplnění podkladů ze dne 20. 3. 2019 stanovil lhůtu k doplnění podkladů až do 20. 6. 2019, nikoli do 5. 6. 2019, jak mylně tvrdí žalobkyně. Dne 5. 6. 2019 stavebník na tuto výzvu zareagoval a požadované doklady předložil. Není ani pravdou, že by doplněné vyjádření 1. SvČ, a.s. nebylo uvedeno jako podklad rozhodnutí městského úřadu. Ze seznamu podkladů uvedeného na s. 18 rozhodnutí městského úřadu naopak plyne, že toto vyjádření bylo jako podklad pro rozhodnutí zohledněno, byť je zde mylně uvedeno datum jeho vydání dne „24. 7. 2018“. Z odůvodnění rozhodnutí městského úřadu (srov. s. 5) je nicméně patrné, že městský úřad měl skutečně na mysli aktualizované vyjádření ze dne 24. 7. 2019. Pokud žalobkyně poukazuje na skutečnost, že předložené stanovisko Příbramské teplárenské a.s. pochází ze dne 24. 8. 2019, tedy z doby po vydání rozhodnutí městského úřadu, je nutno konstatovat, že dané stanovisko je datováno 24. 8. 2018, nikoli 24. 9. 2019. Posledně uvedené (nesprávné) datum vydání tohoto stanoviska se v napadeném rozhodnutí objevuje pouze v rámci rekapitulace vyjádření stavebníka k odvolání. Správní spis i odůvodnění rozhodnutí městského úřadu (srov. seznam podkladů na s. 18) nicméně nezavdávají žádnou pochybnost o tom, že správní orgány vycházely právě ze stanoviska Příbramské teplárenské a.s. ze dne 24. 8. 2018.
35. Soud i na tomto místě zdůrazňuje, že u tohoto okruhu žalobních (resp. odvolacích) námitek žalobkyně nijak nekonkretizuje, jak by mělo případné nedoložení zmíněných podkladů (které nadto nebylo prokázáno) zasáhnout do jejích veřejných subjektivních práv. Tato námitka proto nemůže být důvodná.
36. Soud pak nad rámec nutného konstatuje, že by tato námitka stěží mohla být důvodná i v případě, kdy by stavební úřad skutečně akceptoval doplnění podkladů až po lhůtě stanovené ve výzvě, avšak před vydáním dodatečného povolení. Podle § 111 odst. 3 stavebního zákona neobsahuje-li žádost požadované náležitosti, vyzve stavební úřad stavebníka k jejímu doplnění a řízení přeruší. Podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu správní orgán řízení o žádosti usnesením zastaví, jestliže žadatel v určené lhůtě neodstranil podstatné vady žádosti, které brání pokračování v řízení. Smyslem posledně citovaného ustanovení správního řádu není žadatele trestat za nedodržení lhůty, ale vést jej k tomu, aby svoji žádost zkompletoval v přiměřené lhůtě. Účelem tedy je, aby si žadatel byl vědom hrozby zastavení řízení v případě překročení lhůty. Jde o lhůtu, která má pouze pořádkový charakter, nejde o lhůtu propadnou (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 27. 11. 2014, č. j. 7 A 58/2010 – 53). Jejím uplynutím tak právo žadatele na doplnění podkladů nezaniká, současně nezaniká ani právo správního orgánu věc meritorně projednat. Projednání žádosti, která se stala perfektní až po uplynutí stanovené lhůty, proto není porušením správního řádu a v zásadě nemůže nezákonně zasáhnout do práv účastníků

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

řízení. Otálel-li by však správní orgán v případě nedoložení dokladů ve stanovené lhůtě se zastavením řízení, dopustil by se samozřejmě nečinnosti a nedůvodných průtahů v řízení. Takovému postupu by se žalobkyně mohla bránit návrhem na opatření proti nečinnosti a případně též nečinnostní žalobou – tohoto postupu však žalobkyně v posuzované věci nevyužila (přičemž pro takový postup ani nebyly, s ohledem na skutečnost, že k doplnění podkladů došlo včas, dány důvody). Lze proto uzavřít, že k žádnému zásahu do práv žalobkyně postupem městského úřadu nedošlo.

37. Důvodnou soud neshledává ani námitku nevypořádání odvolacích tvrzení ohledně neprovedení ohledání na místě. Též ve vztahu k této námitce je nutno předeslat, že přesahuje rozsah přípustných námitek stanovený § 114 odst. 1 stavebního zákona. Žalobkyně vůbec netvrdí, jak by měla být v důsledku neprovedení opakovaného ohledání na místě dotčena ve svých právech. Žalovaný i přesto, že se z uvedených důvodů touto námitku nemusel věcně zabývat, v této souvislosti poukázal na protokol z kontrolní prohlídky stavby ze dne 19. 5. 2017, která byla provedena za účasti zástupce žalobkyně. Poukázal současně na skutečnost, že městský úřad od opakovaného ohledání na místě upustil, protože je mu situace na místě dobře známa.
38. Soud nemůže žalobkyni přisvědčit, že by postup městského úřadu, který od ohledání na místě upustil, byl v rozporu se zákonem. Podle § 129 odst. 2 stavebního zákona postupuje stavební úřad v řízení o dodatečném povolení stavby přiměřeně podle § 90 a § 110 až 115; *ohledání na místě je povinné*. V řízení o dodatečném povolení stavby je tedy ohledání na místě obligatorní, přičemž citované ustanovení ze své podstaty vylučuje aplikaci § 112 odst. 2 stavebního zákona, které zakotvuje podmínky, za kterých lze od provedení ohledání na místě upustit. V nyní posuzované věci nicméně není pochyb o tom, že ohledání na místě (kontrolní prohlídka) proběhlo dne 19. 5. 2017, tedy před vydáním prvního prvostupňového rozhodnutí. Městský úřad s poukazem na tuto kontrolní prohlídku konstatoval, že mu jsou poměry staveniště dobře známy a že žádost poskytuje dostatečný podklad pro posouzení navrhované stavby, a s touto argumentací proto nepřistoupil k provedení opakovaného ohledání na místě. Takovému postupu nelze podle soudu nic vytknout. Z § 129 odst. 2 stavebního zákona totiž nevyplývá povinnost stavebního úřadu provést ohledání na místě opakovaně za situace, kdy je jeho rozhodnutí zrušeno nadřízeným orgánem (a provedení opakovaného ohledání na místě není nutné pro dostatečné objasnění skutkového stavu). Postup stavebního úřadu soud neshledává rozporným ani s pokynem vyjádřeným žalovaným v prvním zrušujícím rozhodnutí, neboť žalovaný zjevně pominul, že ohledání na místě již bylo dříve provedeno a městský úřad svůj následný postup ve věci přezkoumatelně a v souladu se zákonem odůvodnil. Žalobkyně přitom neuvádí žádné konkrétní důvody, pro které mělo být opakované ohledání na místě provedeno, případně jak mělo neprovedení opakovaného ohledání negativně zasáhnout do její právní sféry. Namítá-li nadto žalobkyně, že městský úřad nezohlednil ani ohledání na místě, které proběhlo dne 19. 5. 2017, lze k tomu uvést jen tolik, že žalobkyně vůbec neuvádí, jaká zjištění učiněná při daném ohledání nebyla zohledněna a co z toho plyne z hlediska případného dotčení na jejích právech.
39. Vzhledem k omezenému věcnému rozsahu námitek dle § 114 odst. 1 stavebního zákona shledal soud nedůvodným i žalobní bod, že stavbu bylo třeba posoudit z hlediska energetické koncepce Středočeského kraje.
40. Krajské energetické koncepce obsahují pouze obecně formulované cíle a zásady nakládání s energií (srov. § 4 zákona o hospodaření energií a § 3 prováděcího nařízení vlády

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

č. 232/2015 Sb.), které slouží jako východisko pro zpracování územní energetické koncepce nižšího stupně, resp. zásad územního rozvoje a územních plánů. Jedná se tedy o podklad pro přípravu dokumentace, kterou jsou územní samosprávné celky povinny zpracovat pro účely územního plánování, popř. pro účely jiných nástrojů pro rozvoj svého území. Nejedná se však o akt, z něhož by plynula práva či povinnosti soukromých osob. Z povahy věci tak krajská energetická koncepce nemůže založit v zásadě žádná veřejná subjektivní práva, jejichž ochrany by se žalobkyně mohla dovolávat ve stavebním řízení, navíc zahájeném na žádost třetí osoby (osoby zúčastněné). Žalobkyně ostatně ani netvrdila, že by stavba byla s energetickou koncepcí Středočeského kraje v rozporu, ani že by v důsledku této koncepce byla její práva jakožto účastníka stavebního řízení přímo či alespoň nepřímo dotčena. Obsahově jde o námitku směřující k ochraně veřejného zájmu, k němuž však žalobkyně není povolána. Z uvedeného důvodu proto také soud považuje za dostatečné vypořádání této námítky ze strany správních orgánů, které stručně konstatovaly, že město Příbram nemá zpracovanou územní energetickou koncepci a krajská energetická koncepce nestanoví povinnost vytápění z centrálního zdroje tepla.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

41. Jelikož žalobkyně namítala taková porušení zákona, která se její právní sféry nijak nedotýkala, soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl (výrok I).
42. O nákladech řízení účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť nebyla procesně úspěšná. Procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec úřední činnosti nevznikly (výrok II).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 7. prosince 2021

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

Mgr. Jan Čížek, v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.